

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 187/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok łączny Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 23 grudnia 2020 roku w sprawie sygn. akt II K 175/20			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
<p>1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
Lp.	Zarzut		
3.1.	Rażąca niewspółmierność kary łącznej pozbawienia wolności, na skutek wymierzenia skazanemu kary łącznej 7 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności na zasadzie daleko posuniętej kumulacji, gdy tymczasem zważywszy na dużą bliskość	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

podmiotowo -
przedmiotową
czynów skazanego,
obejmującą
podobieństwo
rodzajowe
popelnionych
przestępstw,
tożsamość zamiaru
oraz zbliżony sposób
działania, a także
bliskość czasową
popelnienia
przestępstw przy
przy jednoczesnej
nienagannej opinii o
skazanym z zakładu
karnego, stwierdzić
należy, iż kara
łączna winna być
skazanemu
wymierzona na
zasadzie znacznej
absorpcji, czego sąd
- nie dostrzegając
powyższych
okoliczności -
błędnie nie uczynił,
nie zauważywszy
przy tym, iż
skazany prezentuje
rzeczywisty,
negatywny stosunek
do popelnionych
przestępstw - nie
zaś tylko formalny
krytycyzm, jak
błędnie przyjął to
sąd - i właściwą
postawę wobec
przełożonych, zaś
odbywając karę
pozbawienia w
ramach systemu
zwykłego, nie
narusza porządku
regulaminowego i
uczestniczy w
zajęciach kulturalno
- oświatowych,

	<p>organizowanych przez zakład karny, poddając się w ten sposób wymogom resocjalizacji.</p>			
<p>Zwiężle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Apelacja jest nietrafna i nie zasługuje na uwzględnienie.</p> <p>Ponieważ skarżący nie kwestionował sposobu połączenia kar w oparciu o przepisy prawa obowiązujące od dnia 1 lipca 2015 roku do dnia 23 czerwca 2020 roku(stosownie do art. 81 ust.1 ustawy z dnia 19 czerwca 2020 roku o dopłatach do oprocentowania kredytów bankowych udzielanych przedsiębiorcom dotkniętym skutkami COVID - 19 oraz o uproszczonym postępowaniu o zatwierdzenie układu w związku z wystąpieniem COVID -19 , która weszła w życie z dniem 24 czerwca 2020 roku) wypada potwierdzić,</p>				

że Sąd Rejonowy nie popełnił w tym zakresie żadnego błędu. Istotnie zachodziły warunki do połączenia kar orzeczonych wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Radomsku w sprawie II K 618/18 i wyrokiem Sądu Rejonowego w Radomsku w sprawie II K 1059/19.

O rażącej niewspółmierności kary, jako podstawie wniesienia środka odwoławczego, można mówić jedynie wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, że zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez sąd pierwszej instancji, a karą jaką należałoby wymierzyć w następstwie prawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary określonych w art. 53 kk oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo Sądu Najwyższego (orzeczenie Sądu Najwyższego w

sprawie o sygnaturze
akt III KR 254/73,
OSNPG 1974, nr 3-4,
poz. 51).

Zarzut rażącej
niewspółmierności
kary, jako zarzut
z kategorii ocen
można trafnie
podnosić, gdy
wymierzona kara
nie uwzględnia w
sposób właściwy
zarówno
okoliczności
popelnienia
przypisanego czynu,
jak i osobowości
sprawcy - innymi
słowy, gdy jest w
odczuciu
społecznym karą
niesprawiedliwą
(wyrok Sądu
Najwyższego z dnia
11 kwietnia 1985 r., V
KRN 178/85).

Jak wskazuje się
w orzecznictwie,
zarzut
niewspółmierności
nie wymaga
wskazania nowych,
nieustalonych przez
sąd okoliczności,
polegać bowiem
może na wykazaniu,
że okoliczności
prawkłowo ustalone
mają takie znaczenie
i ciężar gatunkowy,
których orzeczona
kara bądź nie
uwzględnia w ogóle,
bądź uwzględnia
je w stopniu
niedostatecznym
(wyrok Sądu

Najwyższego z dnia 23 października 1974 roku w sprawie o sygnaturze akt V KRN 78/74, OSNKW 12/1974, poz. 234). Wobec skazanego nie można było wymierzyć kary łącznej pozbawienia wolności w niższej wysokości przy zastosowaniu zasady pełnej absorpcji.

Zgodnie z treścią art. 86 § 1 kk obowiązującego od 1 lipca 2015 r. do 24 czerwca 2020 r., sąd wymierza karę łączną od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, nie przekraczając górnych granic dla danego rodzaju kar wynikających z powołanego przepisu. Wymiar we wskazanych wyżej granicach warunkowany jest przede wszystkim relacjami zachodzącymi pomiędzy prawomocnie osądzonymi czynami. Relacje te sprowadzają się do określenia, jak bliski związek przedmiotowo – podmiotowy łączy te czyny. Im bliższe są te relacje,

tym bardziej wyrok łączny powinien być zbliżony do dopuszczalnego minimum, uwarunkowanego wysokością kar orzeczonych za przestępstwa objęte tym wyrokiem, im związek ten luźniejszy, tym przeważać powinno kumulowanie poszczególnych kar (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25.10.1983 roku, IV KR 213/83, Legalis numer 23936; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15.05.1990 roku, IV KR 80/90, Legalis numer 26965). Przez związek przedmiotowo – podmiotowy należy zaś rozumieć, podobieństwo rodzajowe zbiegających się przestępstw, motywację oraz czas i miejsce popełnienia każdego z nich.

W warunkach przedmiotowej sprawy związek przedmiotowo – podmiotowy czynów objętych karą łączną nie był na tyle silny, by okoliczność ta uzasadniała orzeczenie kary łącznej przy zastosowaniu

postulowanej zasady znacznej absorpcji.

Zasada absorpcji przy wymierzaniu kary łącznej może być zastosowana, gdy pomiędzy poszczególnymi przestępstwami zachodzi bliski związek przedmiotowy i podmiotowy, a przesłanka prognostyczna pozwala na stwierdzenie, że kara łączna w wysokości najwyższej z wymierzonych kar jednostkowych jest wystarczającą oceną zachowania się sprawcy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 maja 2000 roku, IV KKN 39/99, KZS 2010 nr 6A, poz. 213, Legalis nr 288349). Popelnienie większej ilości przestępstw jest istotnym czynnikiem prognostycznym, przemawiającym za orzekaniem kary łącznej surowszej od wynikającej z dyrektyw absorpcji (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 12 lipca 2000 roku, II AKA 171/00, Legalis nr 48086).

Przenosząc powyższe

rozważania na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, iż B. O. popełnił znaczną ilość przestępstw, bo aż siedemnastokrotnie wkraczał w konflikt z prawem, w dodatku były to czyny godzące w różne dobra prawne (mienie, życie i zdrowie, działalność instytucji państwowej i samorządu terytorialnego, wymiar sprawiedliwości). Analiza czynów, w szczególności dat ich popełniania wskazuje, że skazany kontynuował przestępczy proceder na przestrzeni 8 lat. Uprzednia karalność nie uświadomiła mu powagi konsekwencji, jakie pociąga za sobą popełnianie przestępstw i skutecznie nie przekonała go o nieopłacalności takiego postępowania. A w tych okolicznościach wychowanie sprawcy nie może być tożsame z pobłażaniem mu i koniecznością wymierzenia kary łagodnej, gdyż w tej sytuacji jedynie kara dolegliwa pozostaje

czynnikiem wychowawczym, pozwalającym na uzmysłowienie sprawy faktu nieopłacalności łamania prawa i związanych z tym konsekwencji.

Sam fakt poprawnego funkcjonowania w warunkach izolacji nie stanowi automatycznie podstawy do nagradzania go wydaniem wyroku łącznego przy zastosowaniu zasady absorpcji.

Bezproblemowe funkcjonowanie w warunkach więziennych, poszanowanie regulaminu i przełożonych oraz nieprezentowanie konfliktowych sytuacji jest postępowaniem, którego należy wymagać od skazanego i które nie powinno zależeć wyłącznie od jego dobrej woli.

Ponadto, zachowanie skazanego, który, mimo swego młodego wieku, od kilku lat popełnia przestępstwa, można uznać za stałe i systematyczne

<p>kroczenie drogą przestępstwa.</p> <p>Z uwagi na powyższe właściwa jest zatem konstatacja sądu meriti, iż w przypadku skazanego nie zachodzą przesłanki do zastosowania zasady absorpcji, istnieją natomiast podstawy do zastosowania zasady mieszanej bliższej kumulacji. Poza tym, zważywszy, przy uwzględnieniu treści art. 86 § 1 k.k., że sąd mógł wymierzyć skazanemu karę łączną pozbawienia wolności w niniejszej sprawie w granicach od 2 lat pozbawienia wolności do 7 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności, nie można ocenić kary łącznej 7 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności za rażąco i niewspółmiernie surową.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku i orzeczenie kary łącznej pozbawienia wolności na zasadzie zbliżonej do absorpcji, tj. w wymiarze 6 lat</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

<p>pozbawienia wolności, ewentualnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Argumentacja sądu meriti co do wyboru zasady wymiaru kary łącznej zasługuje na aprobatę, a w związku z tym, wyrok jest słuszny, zaś apelacja obrońcy skazanego w tym zakresie bezzasadna z powodów wskazanych szczegółowo powyżej.</p>			
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>			
<p>4.1.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>			

ROZSTRZYGNIĘCIE**5.
SĄDU
ODWOŁAWCZEGO****1.7. Utrzymanie
w mocy wyroku
sądu pierwszej
instancji**

5.1.1.

Przedmiot
utrzymania w mocy

Utrzymanie w mocy
wszystkich
rozstrzygnięć
zawartych w wyroku
łącznym Sądu
Rejonowego w
Radomsku z dnia 23
grudnia 2020 roku w
sprawie II K 175/20.

Zwięźle o powodach
utrzymania w mocy

Sąd Odwoławczy
nie dopatrył się
żadnych podstaw do
podzielenia
zarzutów i wniosków
zawartych w apelacji
obrońcy skazanego
(szczegółowo z
powodów
wskazanych w
punkcie 3.1.) i
dlatego zaskarżony
wyrok utrzymano w
mocy.

**1.8. Zmiana
wyroku sądu
pierwszej
instancji**

5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany		
Zwięźle o powodach zmiany			
1.9. <i>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i>			
1.1.7. <i>Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</i>			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej			

podstawy prawnej umorzenia		
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
	Stosownie do art. 624 § 1 kpk, mając na względzie sytuację osobistą (długotrwały pobyt w izolacji penitencjarnej) i możliwości finansowe skazanego B. O. (aktualnie brak dochodów), sąd	

	okręgowy zwolnił go od obowiązku zwrotu wydatków poniesionych przez Skarb Państwa.	
7. PODPIS		

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca skazanego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyrok łączny Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 23 grudnia 2020 roku w sprawie II K 175/20		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana